

DELIA MORETTI

PRENUPTIAL

VOLUMUL 3

TOTUL VA FI BINE

STYLISHAD
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORETTI, DELIA

Prenupțial / Delia Moretti. - Timișoara : Stylished, 2019
3 vol.

ISBN 978-606-9017-87-6

Vol. 3 : Totul va fi bine. - 2019. - ISBN 978-606-9017-90-6

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Nebun de legat

Ruggero

Mă simt dărâmat, sleit de durerea pe care o simt în tot corpul. Moartea tatei m-a lovit mai ceva ca un ciocan în moalele capului. Nu am crezut că trecerea lui în neființă mă va afecta atât de mult. Problemele dintre noi m-au făcut să cred că nu îmi păsa de el, dar acum mi-am dat seama cât de important era pentru mine.

A doua zi după înmormântare, am primit un telefon de la Morgan, prietenul și avocatul fraților Esposito. Mă anunța că tatăl meu a lăsat un testament, pe care voia să ni-l prezinte, mie și familiei mele, în cursul zilei următoare. Inițial am crezut că este o glumă proastă, dar modul profesional în care a decurs discuția mi-a confirmat că nu poate fi o glumă. Tata ne-a planificat viitorul, fără ca noi să bănuim ceva.

Citirea testamentului ne-a lăsat pe toți fără cuvinte sau, cel puțin, în ceea ce mă privește așa a fost. Nu mă așteptam ca tata, aflat pe patul de spital, să pună la cale atâtea schimbări. Tocmai de aceea, sunt închis în casă de câteva zile bune. Mi-am închis telefonul mobil și nici la ușă nu am răspuns, deși s-a bătut insistent în ea, de câteva ori. Nu vreau să văd sau să aud pe nimeni. Vreau să îmi înec durerea și amarul, de unul singur.

Privesc, cu coada ochiului, scrisoarea de adio lăsată de bunul meu tată. Când m-am închis în casă, am lăsat-o pe măsuta din sufragerie și acolo a rămas. Nedeschisă. Necitită. Sunt curios să aflu motivele care l-au îndemnat la acel gest,

dar, în același timp, îmi este frică de ceea ce conține, de anumite mărturisiri care îmi pot măcina existența. O iau în mână și o întorc pe toate părțile, dar ajung să o arunc pe jos.

Îmi trec mâinile de mai multe ori prin păr și înjur ca la ușa cortului. Durerea mă ucide. Îmi mai torn un pahar de tărie, deși mă clatin pe picioare și am impresia că pereții se mișcă în același timp cu mine. Sunt amețit de-a binelea, dar nu îmi pasă. Plicul alb, cu numele meu scris pe el, îmi atrage din nou atenția și începe să mă macine curiozitatea. Mă aplec să îl iau, dar cad grămadă, cu nasul în parchet. Mă întorc pe spate și privesc tavanul, care îmi dă impresia că, dintr-o clipă în alta, mă va strivi cu greutatea lui. Ridic puțin capul și îmi duc paharul la gură, dar tot lichidul din el ajunge pe jos.

— Perfect!

Las capul să îmi cadă pe spate și închid ochii. Cu degetele, apuc bucata de hârtie. Mă ridic în șezut și o desfac în grabă, înainte să mă răzgândesc.

Bună, fiule!

Știi! Ai dreptate! Este un mod ciudat de a începe o scrisoare, dar sunt în criză de timp și am decis să dau frâu liber gândurilor și cuvintelor pe care nu am avut curajul să ți le spun privindu-te în ochi. Am vrut, de multe ori, să am o discuție cu tine, dar de fiecare dată îmi pierdeam curajul și renunțam înainte să deschid gura. În ultimii ani, nu am știut să fiu un tată responsabil, mai ales față de tine, dar vreau să știi că, încă din primii ani de viață, ai fost mândria mea. Te-am certat și pedepsit pentru boacănele din liceu, dar trebuie să știi că și eu aș fi procedat în același fel, dacă eram în locul tău. Când te-ai decis să urmezi Facultatea

de Medicină, m-am îmbătat, pentru prima dată în viață. Am fost atât de fericit încât nu am știut cum altfel să sărbătoresc. Când ți-ai ales specializarea, am fost fericit și mândru că numele nostru urma să devină cunoscut în mai multe domenii medicale. Meseria aceasta ne-a dat puterea de a salva vieți. Ne-a dat satisfacția reușitei, dar și gustul amar al înfrângerii. Știu că sunt un laș și nu am procedat corect, luând, de unul singur, această decizie. Sper ca acest mic secret al nostru să nu se afle niciodată. Am avut motive întemeiate pentru a recurge la acest gest disperat, iar cel mai important este acela că nu mai puteam să ies în societate, mai ales după ultima ispravă făcută. Nu puteam să vă fac din nou de rușine, să vă supun la o altă rundă de scandaluri și bârfe la adresa familiei noastre. Că tot veni vorba de familia noastră, voi ați fost și ați rămas familia mea, în ciuda nenumăratelor greșeli, certuri și scandaluri. Nu ar fi trebuit să o părăsesc pe mama voastră și abia acum sunt conștient cât de prost am fost. Dar greșeala capitală am făcut-o atunci când m-am îndrăgostit, asemenea unui adolescent, de femeia care îți stătea la braț și jura că te iubește. A fost un moment de slăbiciune, pe care nu știu cum să îl explic. Nu vreau să caut scuze pentru fapta oribilă pe care am făcut-o, dar m-am simțit umilit când am înțeles jocul ei și cât de ușor am căzut în plasa ei de minciuni. Tocmai de aceea, regret durerea inutilă cauzată ție și mamei tale. Nu merit iertarea voastră și iubirea pe care ați continuat să mi-o arătați. În anii petrecuți alături de Elisabeta, am avut parte de câteva momente de fericire, dar nu se pot compara cu cele trăite alături de voi. Pe parcursul acestor ani, am înțeles cine este, cu adevărat, Elisabeta și ce ascunde în spatele măștii de persoană ambițioasă. Am observat ce ascund inima și sufletul ei.

Am înțeles că intențiile ei nu erau greșite, dintr-un anumit punct de vedere. Continuă să te iubească, la fel ca în prima zi, dar problema ei este că nu știe să o demonstreze. Mi-a povestit că ați rupt relația după ce ți-a mărturisit că își dorește o familie numeroasă alături de tine. Nu am înțeles niciodată de ce ai refuzat-o? Tu iubești la nebunie copiii, ai devenit pediatru de dragul lor. Din păcate, răspunsul la această întrebare va rămâne un mister pentru mine. Doar tu ai răspunsul și cunoști motivele pentru care ai făcut-o. Nu te acuz de nimic și nu încerc să mă justific pentru ceea ce am făcut, dar totul a fost atât de ciudat și de complicat încât acum, după tot ceea ce s-a întâmplat, tind să cred că, căsătoria dintre mine și Elisabeta a fost o răzbunare din partea ei, răzbunare pentru ceea ce s-a întâmplat între voi, iar eu am căzut la mijloc, de bunăvoie și nesilit de nimeni.

Rămânând la acest subiect, al femeilor din viața ta, vreau să știi că o ador pe Cristina. Este o femeie unică și îți mărturisesc că, în puținul timp petrecut împreună, am învățat să o admir. Are toate calitățile necesare pentru a ajunge la inimioara ta rănită. Îmi aduce aminte de mama ta, când avea vârsta Cristinei. Sper să vă lăsați de jocurile copilărești și să vă gândiți, în mod serios, la un posibil viitor împreună. Nu mă așteptam să mă ajute și m-a uimit devotamentul pe care îl are față de cuvântul familie. Nu am îndrăznit să o întreb de ce a acceptat propunerea mea, dar tind să cred că a făcut-o deoarece are un imens respect față de importanța familiei. Fără ajutorul ei și al prietenului ei, nimic nu ar fi fost posibil, într-un timp atât de scurt.

Sunt convins că nu vă așteptați la o astfel de prostie din partea mea, dar așa cum am mai spus, vă iubesc și am vrut să vă las aceste scrisori deoarece sunt un laș și nu am putut să îmi iau adio de la voi privindu-vă în ochi. Cât

timp am fost în comă, am auzit vocile voastre îngrijorate, cuvintele prin care mă rugați să mă întorc printre voi, dar și mărturisirile care m-au făcut să înțeleg cât rău am provocat prin unele decizii pe care le-am luat. Sper din tot sufletul că noul testament va remedia, măcar puțin, răul făcut pe parcursul acestor ani. Am vrut să fiu corect și drept când am împărțit averea câștigată, prin muncă grea, de noi toți. Nu era corect ca anumite persoane să se bucure mai mult, iar tu înțelegi la cine fac referire. Cu speranța că mă vei ierta și vei înțelege decizia mea, îmi iau adio de la tine, fiule, și îți urez să îți găsești fericirea, alături de femeia care merită să stea la brațul tău. Gândește-te bine înainte să alegi și nu te grăbi. Ia-ți tot timpul necesar, pentru a fi sigur că decizia luată este cea corectă.

Cu drag, al tău tată, care te va veghea de sus în viața de zi cu zi, pentru a se asigura că totul va fi bine pentru tine.

Mototolesc foaia și o arunc într-un colț al camerei. Nu ar fi trebuit să facă gestul acela. A fost un adevărat laș, dovadă fiind deciziile luate și cuvintele lăsate în urma lui. Am învățat să iert, dar iertarea nu a fost suficientă în cazul acesta.

Simt o atingere pe umăr și îmi recapăt încrederea că nu am rămas singur pe lume. Tot corpul mi se cutremură. Îmi ridic privirea spre ea; un zâmbet imens îi apare pe față.

— Ce cauți aici?

Nu am vrut să o spun pe un ton chiar atât de dur, dar starea pe care o am, după ce am citit scrisoarea tatei, nu îmi este de foarte mare ajutor. Își îndreaptă spatele și mă privește de sus, cu superioritate.

— Sunt cu toții îngrijorați pentru că nu au vești de la tine. Ar trebui măcar să le răspunzi la telefon! mă ceartă, foarte serioasă.

După câteva tentative eșuate de a mă ridica, primesc o mână de ajutor din partea ei și mă ridic în picioare. Mă clatin puțin înainte și înapoi, după care îi întorc spatele și îmi văd de drum, plimbându-mă prin sufragerie, fără o destinație precisă. Nu vreau să îmi vadă lacrimile din ochi. Nu vreau să vadă durerea provocată de deciziile talei.

— Sunt bine! Acum poți pleca! Vreau să fiu lăsat în pace! urlu cât mă țin plămânii.

Mă îndrept către raftul cu băuturi, de unde iau o sticlă oarecare. Dau pe gât o cantitate mare de alcool și mă strâmb când simt o arsură pe gât în jos.

— Părinții mei sunt amândoi în viața, dar eu și Cristian ne simțim de parcă am fi orfani! Nu ne sună, nu se interesează de noi sau de realizările noastre. Tu încă o ai pe mama ta aproape, care te iubește ca pe ochii din cap. Ruggero, m-a trimis aici deoarece era disperată că nu îi răspunzi la telefon. Nu merită să te comporți așa cu ea.

Vocea Cristinei de abia se aude și mă obligă să mă întorc cu fața către locul în care se află. Îngrijorarea, dar și sinceritatea de pe chipul ei mă derutează. Femeia aceasta este atât de complicată încât nu reușesc să o înțeleg. Spune un lucru și face contrariul. Îți dă impresia că este o dură, dar are o inimă de catifea, când este pusă în fața durerii. Spune că nu este nimic între noi și totuși, tot mai des suntem împreună.

— De ce l-ai ajutat? mă trezesc întrebând.

Am de gând să dau pe gât băutura rămasă în sticlă, dar nu apuc, deoarece Cristina ajunge repede lângă mine și îmi ia sticla, înainte să dau pe gât lichidul care mă poate ajuta să uit totul.

— Ai nevoie de un duș și câteva ore de somn! îmi spune.

Are de gând să îmi întoarcă spatele, dar nu îi dau această posibilitate. O prind de braț și o oblig să mă privească.

— De ce eviți să îmi răspunzi? o întreb, în timp ce încerc să recuperez sticla, dar are reflexe bune și împiedică acest lucru.

— Nu știi la ce te referi!

Își ridică privirea spre a mea și o menține așa, până când decid să îmi închid ochii și să răsflu apăsător, dând drumul dezamăgirii din sufletul meu.

— Nu mă minți! Am nevoie de câteva răspunsuri! Incertitudinea aceasta mă sufocă! Vreau să știu de ce l-ai ajutat să își pună capăt zilelor? De aceea a vrut să vorbească cu tine? Ce ai avut de câștigat din toată afacerea aceasta?

Deschid ochii și o privesc sfidător, așteptând răspunsurile. Trebuie să le aflu, într-un fel sau altul.

— Ce tot spui acolo? Nu l-am ajutat să își pună capăt zilelor! I-am făcut rost de un avocat și atât. Nu am cerut nimic în schimb și nici nu am câștigat nimic de pe urma acțiunii mele. Am vrut doar să ajut o persoană care a avut suficientă încredere în mine încât să îmi ceară ajutorul. Nu văd ce câștig aş fi putut avea după toată treaba asta, îmi răspunde Cristina, în timp ce își strânge pumnul.

Nervozitatea i se poate citi, cu ușurință, pe chip.

— Nu știi ce a scris în testament?

— Nu și nici nu mă interesează! Mi-a cerut un avocat de încredere și i l-am prezentat. Atâta tot. Ce au vorbit și făcut ei apoi, nu este treaba mea.

Îi dau drumul și mă așez pe canapea. Am impresia că o să mă prăbușesc, cât de curând.

— Nu mă crezi? mă întreabă.

Așteaptă un răspuns din partea mea, dar nu mai am putere să mă cert cu ea, așa că rămân cu privirea pierdută pe sticla din mâna ei. Tot corpul îmi cere să încetez, să nu mai beau, dar creierul îmi cere, cu disperare, să uit totul.

— Nu știu ce să mai cred! îi răspund și îmi las capul pe spate, încercând să respir regulat.

Starea de amețeală îmi provoacă o stare generală de rău, iar ochii îmi cer câteva ore de somn.

— Adio, Ruggero! De azi înainte nu vreau să te mai văd. Vreau să uit că te-am cunoscut vreodată. Dacă asta este părerea ta despre mine, nu mai are rost să ne mai vedem. Dacă te apropii de Emily, toate fotografiile acelea deocheate o să ajungă în presa de scandal și nu numai.

Un zgomot ciudat mă face să deschid ochii; mă așez pe canapea în așa fel încât să o pot privi. Îmi aruncă cheile apartamentului și îmi întoarce spatele, convinsă că are șanse să scape de mine atât de simplu. Poate că, în alte circumstanțe, aș fi fost fericit să scap de ea sau de altă femeie, dar de data aceasta am nevoie de mai multe răspunsuri decât crede ea. Mă pun în mișcare și, când era pe punctul de a deschide ușa, pentru a pleca, o prind de braț și o răsucesc spre mine. O lipesc cu spatele de ușă și o privesc fix în ochi.

— Ce crezi că faci? Nu am încheiat discuția!

— Nu avem nimic de discutat! Nu avem nimic de împărțit!

— Eu da!

— Eu nu!

Jocul acesta mă amețește și îmi dă dureri de cap, mai multe decât am avut până acum. Din nu știu care motiv, îmi pare bine că a venit și, sub nicio formă, nu vreau să rămân iarăși singur. Mi-au fost suficiente nopțile de nesomn, în care nu am închis ochii nici măcar o secundă. De fiecare dată când voiam să îi închid, tata era acolo și încerca să îmi spună ceva.

Trag aer în piept și îmi așez capul pe umărul ei. Parfumul ei proaspăt, floral, mă ajută să îmi calmez nervii. Nu am înțeles niciodată de ce mă simt atât de diferit atunci când este aproape de mine. De ce o vreau lângă mine când tot ceea ce facem este să ne respingem unul pe altul.

— Când este nunta lui Marco? o întreb din senin.

Înainte să moară tata, Cristina mi-a povestit despre planul ei de a merge împreună la nunta lui Marco, fratele lui Emily. Am de gând să îi arăt că sunt o persoană de încredere, care își respectă cuvântul dat.

— Nu am de gând să continui...

— Când?

— De ce insiști să continuăm jocul acesta bolnav? mă întreabă și mă privește, cu sprâncenele ei perfecte ridicate în sus.

— Cum tu ai motivele tale, așa le am și eu pe ale mele. Nu cred că am fost vreodată sănătos și nu ne vom convinge acum de contrariu.

Îmi împinge capul, apoi îmi prinde încheietura pe care am ceasul și îl privește.

— Azi, răspunde scurt, continuând să mă privească, fără să înțeleagă mare lucru.

Rup contactul cu privirea ei și mă uit și eu la ceasul care arată miezul nopții.

— Dacă te rog frumos, mă ajută să ajung teafăr și nevătămat în baie?

— De ce ar trebui să te ajut?

— Pentru că sunt o persoană care are încredere în tine și am nevoie de ajutor pentru a face acest lucru, îi spun zâmbind, iar ea se strâmbă la auzul răspunsului meu.

— Întorci cuvintele împotriva mea?